

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกที่มีผลกระทบมาสู่สังคมไทยอย่างมาก จำเป็นที่การจัดการศึกษาของประเทศต้องเร่งพัฒนา ปรับปรุง เปลี่ยนแปลง เพื่อสามารถพัฒนาคนของประเทศให้มีศักยภาพเพียงพอต่อการดำรงชีวิตอย่างมีคุณภาพในสังคมที่เปลี่ยนแปลงและร่วมมือในการแข่งขันได้อย่างเหมาะสม ทัดเทียมกับต่างชาติ และสามารถดำรงความเป็นไทยได้ในประชาคมโลก รวมทั้งจำเป็นต้องพัฒนาคนไทยให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทั้งหมดที่เกิดขึ้น โดยเครื่องมือและกระบวนการสำคัญของการพัฒนาคน คือ การศึกษา ดังคำที่กล่าวไว้ว่า “การศึกษา คือ การพัฒนาบุคคล” ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ รุ่ง แก้วแดง (2540 : 4) ว่าการศึกษาเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีความรู้ ความสามารถ เป็นสมาชิกที่ดีของสังคม ตลอดจนสามารถพัฒนาตนเองและปรับปรุงตนเองให้ทันสถานการณ์ของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป และยังเป็นการวางฐานในการแก้ปัญหาต่าง ๆ การศึกษาจึงเป็นหัวใจของการพัฒนาคน เยาวชน และประชาชนให้เป็นผู้มีคุณภาพที่จะสามารถพัฒนาชีวิต เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมของตนเอง ครอบครัวและบ้านเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ความสำคัญของการศึกษานี้ จึงเป็นแนวคิดในการปรับปรุงและพัฒนาการศึกษาที่นำมาสู่การพัฒนาประเทศมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การปฏิรูปการศึกษาไทย อันได้แก่ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 ซึ่งถือเป็นนโยบายการปฏิรูปการศึกษาของชาติครั้งแรกที่มีสถานะภาพเป็นพระราชบัญญัติ ที่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานด้านการศึกษามากกว่านโยบายการปฏิรูปการศึกษาที่ผ่านมา

การจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีความสมบูรณ์ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุขนั้น พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 มาตรา 23 ได้กล่าวไว้ว่า “การจัดการศึกษาทั้งการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัยต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษาในเรื่องต่อไปนี้

1) ความรู้เรื่องเกี่ยวกับตนเอง และความสัมพันธ์ของตนเองกับสังคมได้แก่ ครอบครัว ชุมชน ชาติและสังคมโลก รวมถึงความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ความเป็นมาของสังคมไทยและระบบ การเมืองการปกครองในระบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

2) ความรู้และทักษะด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมทั้งความรู้ ความเข้าใจและ ประสบการณ์เรื่องการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลยั่งยืน

3) ความรู้เกี่ยวกับศาสนา ศิลปวัฒนธรรม การกีฬา ภูมิปัญญาและการประยุกต์ใช้ภูมิปัญญา

4) ความรู้และทักษะด้านคณิตศาสตร์ ด้านภาษา เน้นการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง

5) ความรู้และทักษะในการประกอบอาชีพ และดำรงชีวิตอย่างมีความสุข”

จะเห็นได้ว่าในมาตรา 23 ข้อ 4 ได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับความรู้และทักษะด้านภาษา เน้นการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง ซึ่ง สุจริต เพียรชอบ (2538 : 3) ได้กล่าวไว้ว่า ภาษาไทย เป็นภาษาประจำชาติเป็นเครื่องมือที่ใช้สื่อสารในการดำเนินชีวิตประจำวัน และใช้สำหรับ ประกอบอาชีพ ภาษาไทยนอกจากจะใช้เป็นภาษาราชการแล้วยังเป็นภาษาพูดที่ใช้ติดต่อกัน ภายในประเทศและประเทศใกล้เคียง เช่น ประเทศลาว เขมร และเวียดนามสามารถพูด อ่านหนังสือหรือเขียนภาษาไทยได้ นอกจากนี้ภาษาไทยยังเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย การที่คนไทยในปัจจุบันยังสามารถคงความเป็นไทย มีชีวิตความเป็นอยู่แบบไทยหรือที่เรียกกันว่า วัฒนธรรมนั้น ก็เพราะเรามีภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดนั่นเอง และภาษาไทยยังเป็น ปัจจัยสำคัญในการศึกษาหาความรู้ในสาขาวิชาการทุกแขนง แม้มีตำราเป็นภาษาต่างประเทศ มากมาย แต่การที่จะศึกษาให้เข้าใจลึกซึ้งในหมู่ของคนไทยนั้น คงไม่มีอะไรดีไปกว่าการที่ได้ ศึกษา โดยการฟังหรือการอ่านภาษาไทย บุญถิ่น อัครากร (2535 อ้างถึงใน สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย 2538 : 3) ได้กล่าวว่า “...การเรียนการสอนภาษาไทยเป็นเรื่องใหญ่และ สำคัญอย่างยิ่งของคนไทย เพราะในปัจจุบันเป็นเครื่องมือของการศึกษาวิชาการทุกแขนงทุกสิ่ง ทุกอย่างในการดำรงชีวิต เราใช้ภาษาไทยสำหรับคนไทยทุกคน วิชาภาษาไทยสำคัญยิ่งกว่า วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์หรืออะไรทั้งสิ้น แต่เป็นแขนงวิชาที่ถูกทอดทิ้งและได้รับการเอาใจใส่ น้อยที่สุด...” ถึงแม้ว่าในอดีตวิชาภาษาไทยจะได้รับความสำคัญน้อยก็ตาม แต่ปัจจุบันภาษาไทย ได้ถูกยกระดับความสำคัญ ดังที่ได้ปรากฏในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 ดังที่ได้กล่าวไปข้างต้นแล้ว

การเรียนการสอนภาษาไทย ครูผู้สอนมักประสบปัญหาในด้านต่าง ๆ อาจเป็นปัญหาที่เกิดจากตัวครูเอง ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร หนังสือเรียน วิธีการสอน การใช้สื่อการสอน วิธีการประเมินผล และปัญหาที่เกี่ยวกับผู้เรียน ซึ่งสุจริต เพียรชอบ (2536 : 8) ได้กล่าวถึงปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยว่า “ความมุ่งหมายของหลักสูตรภาษาไทยกว้างเกินไปไม่สอดคล้องกับการวัดผลประเมินผล เนื้อหาวิชาไม่สัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน และไม่เสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์” และ อรุณฉวี สายเสมา (2536 : 8) ได้กล่าวถึงปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยว่ามีปัญหาหลายด้าน ได้แก่ ปัญหาทางภาษาถิ่น ปัญหาเรื่องสื่อและอุปกรณ์ ปัญหาเกี่ยวกับตัวครูผู้สอน ซึ่งการจัดการเรียนการสอนในอดีต เน้นการเรียนการสอนที่เน้นครูเป็นสำคัญ นอกจากนี้ คณะนิสิตปริญญาโท สาขาการสอนภาษาไทย (2535 อ้างถึงในสุจริต เพียรชอบ 2538 : 1) ได้ทำการสำรวจและวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามครูและนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ทั้งโรงเรียนเอกชนและโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร สรุปความคิดเห็นปัญหาและข้อเสนอแนะไว้ว่า การสอนภาษาไทยให้ได้ผลดีขึ้น ควรเพิ่มเติมเนื้อหาที่สัมพันธ์กับชีวิตประจำวัน และเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ เนื้อหาวิชาภาษาไทยมีความซ้ำซ้อนกันค่อนข้างมาก โดยเฉพาะหลักภาษานั้นน่าเบื่อมากและซ้ำซาก ครูภาษาไทยควรปรับปรุงวิธีสอนของตนเอง และควรเป็นกันเองกับนักเรียนและที่สำคัญควรปลูกฝังเจตคติที่ถูกต้องให้แก่นักเรียนให้เห็นความสำคัญและความน่าสนใจของภาษาไทย ซึ่งสอดคล้องกับแนวการจัดการกระบวนการเรียนการสอนของ รุ่ง แก้วแดง (2540 : 90 - 117) ว่าที่ผ่านมามีการเรียนส่วนใหญ่จะเป็นการเรียนการสอนแบบแยกส่วน แยกวิชา ขาดความเชื่อมโยงความรู้เข้าด้วยกัน และขาดการเชื่อมโยงกับชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

การเรียนการสอนภาษาไทยประกอบด้วยการพัฒนาการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน (หรรษา นิลวิเชียรและพรรณศรีมี เมาธรรมสาร 2534 : 1) การสอนภาษาไทยในระดับอนุบาล เป็นเพียงการเตรียมความพร้อมเพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้การใช้ภาษาได้เหมาะสมกับวัย จากประสบการณ์ด้านการฟัง พูด อ่านและเขียนเป็นพื้นฐานในการเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (สุภาพรณ์ ชำรงวิศวะ 2535 : 1 อ้างถึงใน ดันนียาล สาลี 2547 : 1) การสอนภาษาไทยแก่เด็กปฐมวัยในสมัยก่อนมีระบบโรงเรียน มุ่งให้เด็กสามารถอ่านออกและเขียนภาษาไทยได้เท่านั้น (เขาวพา เดชะคุปต์ 2542 : 41 อ้างถึงใน ดันนียาล สาลี 2547 : 1)

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยสำหรับเด็กอายุ 3 - 5 ปี พุทธศักราช 2546 (กรมวิชาการ 2546 : 31 - 37) กำหนดจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาปฐมวัย เพื่อให้เด็กพัฒนาการด้านภาษา สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้เหมาะสมกับวัยผ่านประสบการณ์สำคัญในการใช้ภาษา ด้วยการพูดแสดงความรู้สึก การพูดเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับตนเอง การอธิบายสิ่งของและเหตุการณ์

การฟังนิทาน เรื่องราว คำกลอน คำคล้องจอง การเขียนและการอ่านในหลายรูปแบบ ที่สื่อความหมายต่อเด็ก ได้แก่ ภาพหรือสัญลักษณ์ด้วยกิจกรรมพัฒนาภาษาที่เด็กได้มีโอกาส ใช้ภาษาสื่อสาร ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ตลอดจนความรู้ความเข้าใจที่เป็นประสบการณ์ ของเด็ก นอกจากการพัฒนาภาษาจากการเรียนการสอนภาษาไทยที่จัดให้มีขึ้นในสถานศึกษาแล้ว ยังมีกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นเพื่อพัฒนาเด็กไทยให้มีความสามารถและทักษะในการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสาร โดยความร่วมมือของบุคคลหลายฝ่าย ประกอบด้วย รัฐบาล สื่อมวลชน เอกชน ผู้ปกครองและประชาชน เช่น การจัดกิจกรรมประกวดการอ่านออกเสียง การแข่งขันวาดภาพ การจัดนิทรรศการ และการประชุมปฏิบัติการ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อปลูกฝังให้เด็กมีใจรัก และมีทักษะทางภาษาไทย (จันทน์ วิบูลย์ศรี 2536 : 2)

ดังนั้นจากความสำคัญของภาษาไทยดังกล่าวข้างต้น จึงต้องมีการเรียนการสอนภาษาไทย ทุกระดับชั้นในโรงเรียน ตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงระดับมหาวิทยาลัย แม้ว่าการเรียนจะจบสิ้น ไปแล้ว แต่ภาษายังมีบทบาทต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ต่อไปไม่จบสิ้น กล่าวคือ มนุษย์ต้อง สื่อสาร สื่อความหมายซึ่งกันและกันด้วยภาษา และเครื่องมือในการสื่อภาษาก็คือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน

จังหวัดปัตตานีเป็นจังหวัดหนึ่งใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ที่มีลักษณะทางสังคม และวัฒนธรรมที่แตกต่างจากจังหวัดอื่น ๆ ของประเทศไทย กล่าวคือ ประชากรส่วนใหญ่ มีเชื้อสายมลายู ยึดวัฒนธรรมแบบมลายูอิสลาม ใช้ภาษามลายูในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ส่วนภาษาไทยนั้น ถ้าจำเป็นต้องใช้ก็นิยมใช้ภาษาไทยกลางซึ่งเป็นภาษาที่สอง ชีระพจน์ แสงแก้ว และคณะ (2535 : 1) และอมร ทวีศักดิ์ (2530 : 8-9) ได้ทำการวิจัยเรื่องภาษามลายูถิ่นในประเทศไทย กล่าวถึงสถานภาพของภาษามลายูถิ่นในประเทศไทยว่า ชาวไทยมุสลิมในจังหวัดปัตตานีใช้ภาษามลายูถิ่นอย่างแพร่หลายที่สุด ความคล่องตัวในการใช้ภาษามลายูถิ่นสูงกว่าภาษาไทย จากสาเหตุหลายประการได้แก่ การใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ การศึกษาทางศาสนาหรือความ เคร่งครัดทางศาสนา ซึ่งเป็นลักษณะทางสังคมที่สำคัญอย่างหนึ่ง และการรวมกลุ่มทางสังคมใน ลักษณะสังคมปิด ทำให้โอกาสในการใช้ภาษาไทยมีน้อยลง จากสภาพดังกล่าวทำให้เด็กเกิดความ เคยชินและนำภาษามลายูถิ่นไปใช้ในชีวิตประจำวันทั้งที่บ้านและโรงเรียน จึงเป็นอุปสรรค ในการเรียนรู้ภาษาไทยทั้งในเรื่องการรับรู้ความหมายและการพูดออกเสียง

นอกจากนี้สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี (2546 : 40) ได้ทำการประเมิน พัฒนาการนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ของการศึกษาในจังหวัดปัตตานี พบว่า การคิดหาเหตุผลมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 74 มีระดับพัฒนาการเฉลี่ย 2.22 ร้อยละ 14.80 ของนักเรียนตามระดับพัฒนาการ ซึ่งมีคะแนนต่ำสุดของรายการประเมินต่าง ๆ

รองลงมาเป็นการพูดเล่าเรื่อง มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 76 ระดับพัฒนาการเฉลี่ยอยู่ที่ 2.28 ร้อยละ 10.40 ของนักเรียนตามระดับพัฒนาการ ซึ่งเป็นปัญหาที่สำคัญของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ในจังหวัดปัตตานีที่ควรได้รับการช่วยเหลือแก้ไขให้มีพัฒนาการที่ดีขึ้น

เห็นได้ว่าสภาพปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ของจังหวัดปัตตานีนั้น เป็นปัญหาในด้านการสื่อสาร กล่าวคือนักเรียนส่วนใหญ่ใช้ภาษามลายูในการสื่อสาร ทำให้นักเรียนสื่อสารกับครูผู้สอนไม่เข้าใจ นักเรียนไม่สามารถอธิบาย พูด หรือฟังครูอธิบายได้ จึงเป็นปัญหาที่สำคัญที่ทำให้การพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของนักเรียนชั้นอนุบาลในจังหวัดปัตตานีต่ำกว่าในจังหวัดอื่น ๆ และไม่สามารถนำความรู้ที่ตนเองได้รับไปใช้ในการดำรงชีวิตประจำวันได้ ก่อให้เกิดปัญหาสังคมและปัญหาอาชญากรรมตามมา หลักสูตรและการสอนแบบเดิมยึดครูเป็นศูนย์กลาง และยึดเนื้อหาวิชาเป็นหลักไม่สามารถจะทำให้ผู้เรียนเกิดผลสัมฤทธิ์ ไม่สามารถอยู่ในโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วนี้ได้ ทั้งยังไม่เข้มแข็งพอที่จะอยู่ในกระแสสังคมแห่งการแข่งขันที่รุนแรงได้ การแก้ปัญหาใด ๆ ก็ตามต้องมีความหลากหลาย มีทักษะต่าง ๆ ที่เกิดจากการฝึกฝน บ่มเพาะในระหว่างเรียน จึงทำให้ผู้เรียนสามารถเผชิญสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ การสอนแบบบูรณาการเป็นทางเลือกที่เหมาะสมในการแก้ปัญหา และตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 ในหมวด 4 มาตรา 23 กล่าวว่า “...การจัดการศึกษา ทั้งการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย ต้องเน้นความสำคัญ ทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และการบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษา...” และในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 (กรมวิชาการ 2544 : 21) ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ว่า “...การจัดการเรียนรู้ในแต่ละช่วงชั้นควรใช้รูปแบบ/วิธีการที่หลากหลาย เน้นการจัดการเรียนการสอนตามสภาพจริง การเรียนการสอนจากการปฏิบัติจริงและการเรียนรู้แบบบูรณาการ...” ดังนั้นการจัดการกระบวนการเรียนรู้จึงมีความจำเป็นต้องจัดการเรียนรู้ลักษณะบูรณาการ และการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการจะทำให้ผู้เรียนมองเห็นรูปแบบและความสัมพันธ์ได้ อีกทั้งนักเรียนสามารถเชื่อมโยงผสมผสานสาระความรู้ต่าง ๆ ช่วยให้นักเรียนเข้าใจสิ่งต่าง ๆ อย่างแจ่มแจ้ง เกิดความหมาย ซึ่งการผสมผสานนี้นำไปใช้ได้ก็ต่อเมื่อความรู้และความคิดย่อย ๆ ประสานสัมพันธ์และเชื่อมโยงกัน จนสามารถมองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งนั้น ๆ กับสิ่งอื่นรอบตัว ซึ่งมีผลให้เกิดการนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้มาจัดระบบระเบียบใหม่ให้เหมาะสมกับตนเอง เป็นองค์รวมความรู้ของตนเอง และในการสอนต้องให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเชื่อมโยงความคิดขึ้นในเนื้อหา ด้วยการใช้วิธีการที่หลากหลาย ซึ่งเป็นการบูรณาการทั้งด้านเนื้อหา และกระบวนการเรียนการสอนจะช่วยให้ผู้เรียนเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนเข้ากับชีวิตจริงได้

และในทางกลับกัน ก็สามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวันนอกห้องเรียนเข้ากับสิ่งที่เรียนได้ ซึ่งความเป็นจริงสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงไม่จำกัดว่าจะเกี่ยวข้องกับสาขาวิชาใดวิชาหนึ่ง ในการแก้ปัญหาต่างๆ เราจำเป็นต้องใช้ความรู้และทักษะหลายวิชามาร่วมกันแก้ปัญหา และการเรียนการสอนแบบบูรณาการสามารถตอบสนองต่อความสามารถของผู้เรียนซึ่งมีหลายด้าน เช่น ภาษา คณิตศาสตร์การมองเห็นที่ ความคล่องของร่างกายและการเคลื่อนไหว ดนตรี สังคม หรือมนุษย์สัมพันธ์ และความรู้ความเข้าใจตนเอง (ธีระชัย ปุณณโชติ 2540 : 14)

จากเหตุผลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ สำหรับนักเรียนปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยนักเรียนนำสื่อของจริงที่นักเรียนรู้จักมาประกอบการเรียนการสอน ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางแก่ครูผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาระดับปฐมวัยในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการคือ

1. เพื่อสร้างแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการ สำหรับนักเรียนปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการใช้ภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่จัดการเรียนรู้แบบบูรณาการกับกลุ่มควบคุมที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการใช้ภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนใช้และหลังการใช้แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการ

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยนี้สนใจศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ สำหรับนักเรียนปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยดังนี้

ประชากร

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลองเพื่อศึกษาประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ สำหรับนักเรียนปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ประชากรในการวิจัยเป็นนักเรียนที่ศึกษาอยู่ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ตามหลักสูตรอนุบาลในอำเภอยะหริ่ง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปัตตานี เขต 1 จังหวัดปัตตานี จำนวน 1,395 คน ([http : www.pattani1.go.th/edu/2550/student2.htm](http://www.pattani1.go.th/edu/2550/student2.htm). เข้าถึงเมื่อวันที่ 11 มกราคม 2550)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้โดยการเลือกอย่างเจาะจง (Purposive Selection) คือ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนบ้านคูขงป่าแย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปัตตานี เขต 1 จำนวน 25 คน เป็นกลุ่มทดลอง และนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนบ้านจาแบปะมิตรภาพ ที่ 197 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปัตตานี เขต 1 จำนวน 25 คน เป็นกลุ่มควบคุม

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 และใช้เวลาในการทดลอง กลุ่มละ 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง รวมใช้เวลาทดลอง 20 ชั่วโมง

ด้านเนื้อหา

เนื้อหาในการสอนเป็นเนื้อหาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 เกี่ยวกับธรรมชาติรอบตัว

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการเชิงเนื้อหาระหว่างภาษามลายูกับภาษาไทย

ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการใช้ภาษาไทย

สมมุติฐานการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการสำหรับนักเรียนปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง โดยการวิจัยนี้ได้ตั้งสมมุติฐานการวิจัยตามที่ได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้กำหนดสมมุติฐานการวิจัยไว้ 3 ประการคือ

1. แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการ สำหรับนักเรียนปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการมีผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการใช้ภาษาไทยสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ
3. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการมีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการใช้ภาษาไทยสูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ

ข้อจำกัดของการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง โดยนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองและนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นกลุ่มควบคุม เป็นนักเรียนคนละโรงเรียนกัน เนื่องจากโรงเรียนบ้านคูขงปาแยที่ใช้ในการทดลองมีนักเรียนจำนวนจำกัด คือ 25 คนเท่านั้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องใช้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในโรงเรียนบ้านจาแปะมิตรภาพที่ 197 เป็นกลุ่มควบคุม ซึ่งกรณีนี้พิจารณาแล้วว่ามีสภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ ขนบธรรมเนียมประเพณี ศาสนาและวัฒนธรรมไม่แตกต่างกัน เนื่องจากเป็นโรงเรียนที่อยู่ในเขตพื้นที่เดียวกัน มีอาณาเขตบริเวณใกล้เคียงกัน และมีระยะทางห่างกัน 2 กิโลเมตรเท่านั้น ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ทดสอบความแตกต่างก่อนทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนก่อนทดลองของทั้งสองกลุ่ม พบว่าผลการทดสอบมีค่าเฉลี่ยแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (ดูรายละเอียดบทที่ 4 หน้า 79)

ข้อตกลงของการวิจัย

การศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ สำหรับนักเรียนปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เป็นการจัดการเรียนรู้ที่บูรณาการระหว่างภาษามลายูกับภาษาไทย ซึ่งมีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเป็นกลุ่มตัวอย่าง สำหรับกลุ่มทดลองได้จัดการเรียนรู้ที่บูรณาการระหว่างภาษามลายูกับภาษาไทย โดยผู้วิจัยเป็นผู้จัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง แต่ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้ครูที่นับถือศาสนาอิสลามซึ่งมีความชำนาญและเชี่ยวชาญในการพูดและสื่อสารด้วยภาษามลายูมาคอยให้คำแนะนำเรื่องการใช้ภาษามลายูของผู้วิจัยในการจัดกิจกรรม ส่วนกลุ่มควบคุมจัดการเรียนรู้โดยครูประจำชั้นนักเรียนอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านจาแปะมิตรภาพที่ 197 ซึ่งนับถือศาสนาพุทธ และจัดการเรียนรู้โดยการสอนแบบปกติที่ใช้ภาษาไทยในการสื่อสารเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ หมายถึง การจัดกิจกรรมที่เสริมประสบการณ์ให้เด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีทักษะการใช้ภาษาไทย โดยการนำภาษามลายูมาจัดการเรียนรู้ควบคู่กับภาษาไทย ใช้เนื้อหาสาระ / หัวข้อเดียวกัน และครูผู้สอนคนเดียว
2. การจัดการเรียนรู้แบบปกติ หมายถึง การจัดกิจกรรมที่เสริมประสบการณ์ให้เด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีทักษะการใช้ภาษาไทย โดยการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยภาษาไทยเพียงภาษาเดียว ในชั้นสอนและชั้นการสรุปของกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ตามแนวการจัดประสบการณ์ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

3. แบบทดสอบ หมายถึง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการใช้ภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
4. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปัตตานี เขต 1 ที่นับถือศาสนาอิสลาม พูดภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาที่หนึ่ง และใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง
5. สถานศึกษา หมายถึง สถานที่จัดการศึกษาให้แก่ผู้เรียน ในอำเภอยะหริ่ง จังหวัดปัตตานี
6. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการใช้ภาษาไทย
7. แบบฝึกทักษะ หมายถึง แบบฝึกที่ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้าสร้างขึ้นเพื่อจะใช้ฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะด้านการฟัง และการพูด
8. ทักษะทางภาษา หมายถึง การเรียนรู้ด้านทักษะและกระบวนการที่เกิดจากการฝึกฝนในแต่ละแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ด้านการฟัง และการพูด
9. แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบบูรณาการ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีการบูรณาการระหว่างภาษามลายูกับภาษาไทยในการจัดกิจกรรม ซึ่งประกอบด้วย จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ ประสบการณ์สำคัญ วิธีดำเนินการจัดกิจกรรม สื่อหรือแหล่งเรียนรู้ การประเมินผล คำและประโยคสนทนาภาษามลายู
10. แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบปกติ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้ภาษาไทยในการจัดกิจกรรม ซึ่งประกอบด้วย จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ ประสบการณ์สำคัญ วิธีดำเนินการจัดกิจกรรม สื่อหรือแหล่งเรียนรู้ และการประเมินผล
11. เกณฑ์มาตรฐาน 80/80 หมายถึง เกณฑ์ที่ผู้วิจัยใช้เป็นแบบมาตรฐานในการพิจารณาประสิทธิภาพของนวัตกรรม ด้านกระบวนการและผลลัพธ์ตามลำดับ
 - 80 ตัวแรก หมายถึง ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนระหว่างการปฏิบัติจากการใช้นวัตกรรมได้ถูกต้องร้อยละ 80
 - 80 ตัวหลัง หมายถึง ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนหลังการใช้นวัตกรรมได้ถูกต้องร้อยละ 80

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

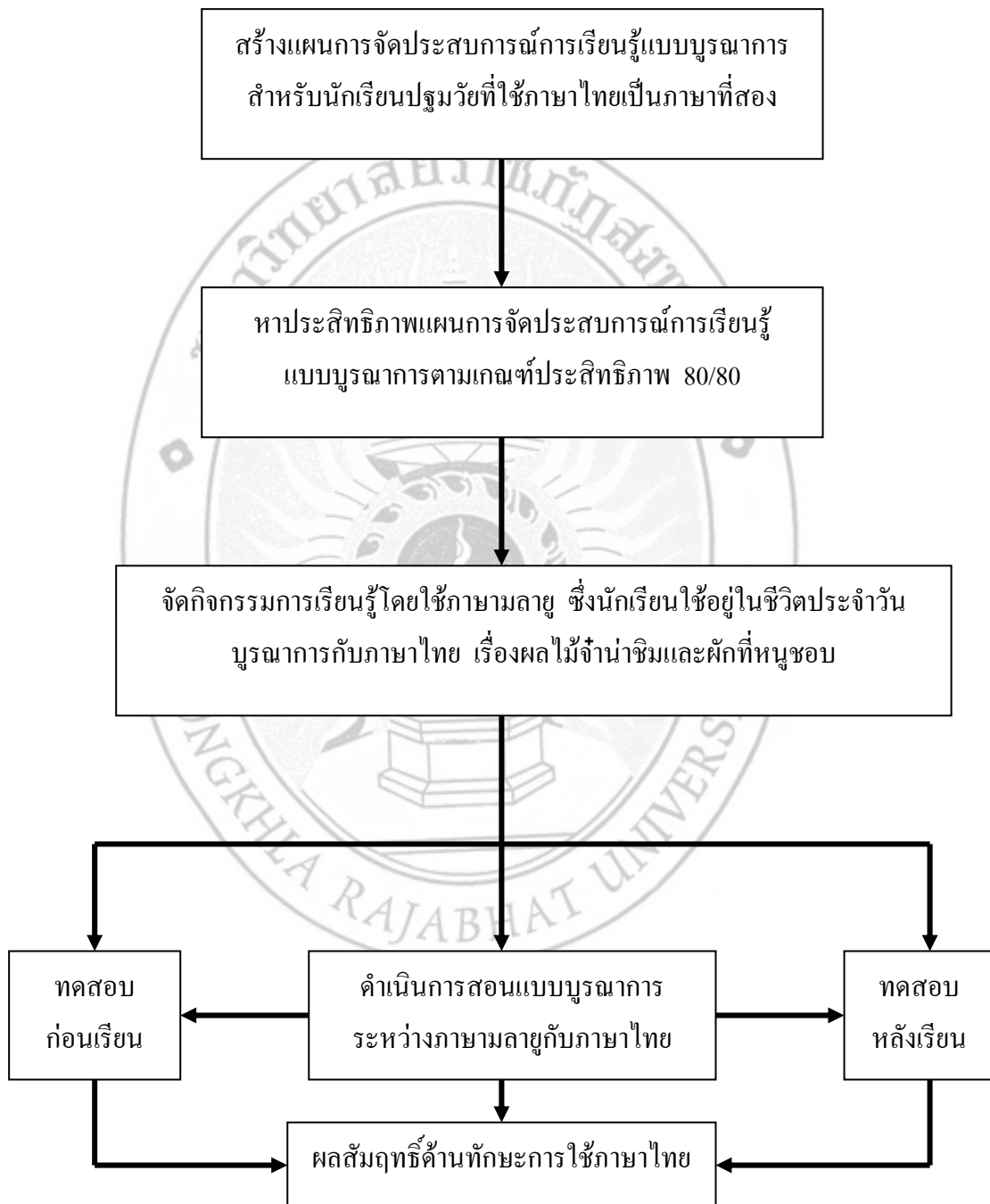
การวิจัยการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการสำหรับนักเรียนปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ในครั้งนี้มีประโยชน์และความสำคัญดังนี้

1. ผลการวิจัยนำไปสู่ความเข้าใจและได้แนวทางการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการใช้ภาษาไทยสูงขึ้น
2. ผลจากการศึกษาวิจัยนำไปสู่การพัฒนาให้นักเรียนให้มีความรู้และเข้าใจภาษาไทยมากขึ้น ตลอดจนสามารถสื่อสารในชีวิตประจำวันด้วยภาษาไทยได้ดีขึ้น
3. ผลการวิจัยทำให้ได้แนวทางในการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนที่ทันสมัย หลากหลาย มีคุณภาพ และส่งเสริมให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ
4. ผลการวิจัยนำไปสู่การกำหนดแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทย ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ ซึ่งเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในด้านการใช้ภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

กรอบแนวคิดและขั้นตอนที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง “การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการสำหรับนักเรียนปฐมวัยที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง” ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพประกอบที่ 1 แสดงกรอบแนวคิดและขั้นตอนในการวิจัย